

தமிழ் இலக்கியங்களில் எள்ளி நகையாடலும் மிகைப்படுத்திக் கூறலும்
வாசு அரங்கநாதன்

மிகைப் படுத்திக் கூறுவதும் வஞ்சப் புகழ்ச்சி அணியோடு எள்ளி நகையாடுவதும் இலக்கியங்களில் மிகவும் அதிகமான ஈர்ப்புத் திறன் கொண்டவை எனலாம். இதை ஆங்கிலத்தில் “satire” என்றும் தமிழில் “அங்கதம்” என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இந்த இலக்கியக்கூறின் தன்மை என்ன? இது இலக்கியத்தில் எங்ஙனம் கையாளப்படுகிறது என்பதற்கான விளக்கங்களை மொழியியல் மற்றும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் முறையில் அறியவேண்டியது அவசியமாகிறது. பேச்சுத் தமிழிலும் இவ்விலக்கியப் பண்பு இருப்பதைக் காணலாம். “அவனுக்குத் தான் பெரிய குபேரன் என்று நினைப்பு!”, “அரிச்சந்திரன் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டுக்காரனா அவன்?”, “குப்புர விழுந்தாலும் மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை என்பான் அவன்”, “உங்கள் காட்டில் மழை பெய்கிறது” போன்ற வழக்குகளில் மற்றவர்களை எள்ளி நகையாடும் தன்மை உள்ளன எனலாம். தாய் தன் குழந்தையை “என் ராசா” என்பதை மிகைப்படுத்தல் எனலாம். சிலர் தங்கள் மனைவியை ‘தேனே’ என அழைப்பதை எள்ளி நகையாடுவதா இல்லை மிகைப்படுத்தலா என்பதை யார் யாரை எந்தச் சூழலில் அழைக்கிறார்கள் என்பதைப் பொருத்து அறியவேண்டியிருக்கும்.

தொல்காப்பியர் அங்கதப் பாடல்களுக்கு விளக்கம் தரும்போது அவற்றில் “வசை” மற்றும் “நசை” இருப்பதாகக் காட்டுகிறார்.

வசையோடும் நசையோடும் புணர்ந்தன் றாயின்
அங்கதச் செய்யுள் என்மனார் புலவர் (தொல். 434).

திருக்குறளில் பல பாடல்களில் அங்கதப் பொருள் இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

கண்ணுடைய ரென்போர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர் (குறள். 393).

கல்லாதாரின் கண்கள் இரண்டு புண்கள் என உருவகப்படுத்திக் கல்லாதோரை நகைக்கிறார் திருவள்ளுவர். இங்ஙனமே அறிவுறுத்துவோர் இல்லாத அரசன் பகைவர்கள் இல்லையென்றாலும் கெடுவான் என்று பின்வரும் குறளில் கூறுவதும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் கொடுக்கப்பட்ட அங்கத இலக்கணத்துக்கு இயைந்ததே.

இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானும் கெடும். (குறள். 448)

“இடிப்பாரை” என்னும் “இடிக்கின்ற பாரையை” அறிவுறுத்துவோராகிய அமைச்சர்களுக்கு உருவகமாக இங்கு பயன்படுத்தியிருப்பதாகக் கொள்ளலாம். “ஏமரா மன்னன்” என்பது “ஏமரு” என்னும் சொல்லின் எதிர்மறைப் பொருளில் உலக வாழ்க்கையின் பாசங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு விருப்பு வெறுப்புகளைத் தடுக்காத மன்னன் எனக் கொள்வது ஒரு விளக்கம். “மருது” என்னும்

சொல் இக்காலத் தமிழில் நீர்நிலைகளில் தடுப்புச் சுவராகப் பயன்படுத்தி வருவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. “மரு” என்னும் வினைக்குத் “தடுப்பு” என்னும் பொருளைக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. மற்றும் “ஏமம்” எனும் சொல் நற்றிணையில் “பாதுகாவல்” எனும் பொருளில் வருவதும் நோக்கத்தக்கது. “ஆய்நலம் உள்ளி வரின் எமக்கு ஏமம் ஆகும் மலை முதல் ஆறே.” (நற். 192:11-12). “ஏமம்” மற்றும் “ஏம்” என்னும் சொற்கள் “தடுப்பு” மற்றும் “அறன்” ஆகிய பொருள்களில் வந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியத்தில் காண்கிறோம். இவற்றுக்கு “உலகப் பாசங்கள்” என உருவகப் பொருள் பட, “மரு” என்னும் சொல் “தடுப்பு” என்னும் பொருள் பட, “ஏம்”, “மரா” என்னும் தொடரை உலகப் பாசங்களைத் தடுத்து பொது வாழ்வில் ஈடுபடாத மன்னன் எனக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. இக்குறளுக்கு நேரடியான பொருளில் “இடிப்பாரை” என்னும் சொல்லைப் “படைகளுக்கு” உருவகம் எனக் கொண்டால் ‘சரியான படைகளுடன் பாதுகாப்பு’ இல்லாமல் இருக்கும் மன்னன் எதிரிகள் இல்லயென்றாலும் அழிக்கப்படுவான்’ எனவும், உருவகப் பொருளில் சரியான அறிவுறுத்துவோர் இல்லாத உலக ஆசைகளுக்கு அடிமைப்பட்ட மன்னன் பகைவர் இல்லாவிட்டாலும் கெடுவான்’ எனவும் கொள்ளலாம்.

அகப்பாடல்களில் பெரும்பாலும் பரத்தை வீட்டுக்குச் சென்று திரும்பும் தலவனைத் தலைவியின் தோழி எள்ளி நகையாடுவது போன்ற பாடல்கள் வருவதைக் காணலாம்.

உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டும் செரீஇயும்
 தழையணி பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி
 விழவொடு நின்றாய் நீயே இஃதோர்
 ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கைப்
 பெருநலக் குறுமகன் வந்தென
 இனிவிழ வாயிற்று என்னும் இவ்வூரே. (குறுந்தொகை. 295)

உடுத்தியும், தொடுத்தும், பூண்டும் சிறப்பான தழையணிகள் கொண்ட இல்லத்தில் புகழொடு இருந்தாய். தலைவியினால் சிறப்புப் பெற்று அவளைத் துறந்து நீ பரத்தையிடம் சென்று சீரில்லாத வாழ்க்கையை நடத்துகிறாயே! அத்தகைய பெருநலக் குறுமகன் திரும்ப வந்ததால் இவ்வூர் சீரிழந்துவிட்டது என்று தலைவனை நோக்கித் தோழி நகைப்பதாக வருகிறது இப்பாடல்.

மிகைப்படுத்தல்

எதையும் மிகைப்படுத்திக் கூறல் என்பது பேச்சு வழக்கிலும் இலக்கியங்களிலும் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. “கல் நெஞ்சக்காரன்”, “எறி நாக்கு”, நிறைய இருக்கும் வேலையை “வண்டி வேலை இருக்கிறது” என்று சொல்வது போன்ற பேச்சு வழக்குகள் மிகைப்படுத்தலுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள்.

கல்வெட்டுகளில் மிகைப்படுத்திக் காட்டும் கருத்துகள்

பேச்சுத் தமிழோடல்லாது கல்வெட்டுத் தமிழிலும் இத்தகைய மிகைப்படுத்தப்பட்ட வழக்குகள் இருக்கக் காண்கிறோம். கடவுளுக்குத் தானமாகக் கொடுக்கும் ஆடுகள் என்றும் சாகாத மற்றும் மூப்படையாத ஆடுகளாக இருக்கும் என்பதைச் “சாவாமூவா ஆடு” என்றும் சந்திரனும் சூரியனும் இருக்கும் வரை கோவில் தானங்கள் உரிமையுடையதாய் இருக்கவேண்டும்; கோவிலில் உள்ள விளக்குகள் எறிந்த வண்ணம் இருக்கவேண்டும் என்பது போன்ற கருத்துகளைச் “சந்திராதித்தவரை” என்றும் பல கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

...தம் பொருளிட்டு வெட்டுகிற நிலம் இவ்வெரியும் நிலமுங் குடிநிங்கா தேவதானமாய் இவர்க்கு சந்திராதித்தவரையும் காணியாய் விறற்றெற்றிப் பரிக்கிரகஞ் செல்லக்கடவதாகவும் இப்படி சம்மதித்துக் கல்வெட்டிக் குடுத்தொம் (South Indian Inscriptions. VIII. No. 74:7)

... வீரசிகாமணிப் பல்லவரையர் வைத்த நொந்தா விளக்கினால் சாவாமூவா பேராடு நிசதம் உழக்கு நெய்யால் எரிவதாக குடுத்த ஆடு (SI. XIX. No. 257)

இலக்கியங்களில் மிகைப்படுத்தல்

சங்கம் தொட்டு இக்காலம் வரை உள்ள இலக்கியங்களில் மிகைப்படுத்தல் எனும் உத்தியைப் பலவாறு பயன்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். மிகைப்படுத்தலும் கூறவருவதைப் படிப்போரின் “மனதைத் தொடுவது” போன்ற ஒரு உத்தியே எனலாம்.

இம்மை மாறி மறுமையாயினும்
நீயாகிய ரென் கணவனை
யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே (குறு. 49)

இப்பிறப்பு மாறி மறு பிறப்பானாலும் எல்லா பிறப்புகளிலும் நீயே எனது கணவனாகவும் நானே உன் நெஞ்சில் இருப்பவள் என்றும் மிகைப்படுத்தித் தலைவி தலைவனை நோக்கி கூறுவதாக இருக்கிறது இந்தக் குறுந்தொகைப் பாடல்.

....

பாஅல் புளிப்பினும், பகல் இருளினும்,நாஅல் வேத நெறி திரியினும் திரியாச் சுற்றமொடு
.. (புறம். 2)

எனும் புறநானூறு பாடலில் வரும் “பால் புளித்தாலும், பகல் இருளானாலும், நான்கு வேதங்கள் திரிந்தாலும் சுற்றத்தார் மாறமாட்டார்கள்” என வரும் தொடரில் மிகைப்படுத்தலைக் காண்கிறோம். எந்தவிதமான எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்த போதிலும் சுற்றம் திரியாது என மிகைப்படுத்தி வலியுறுத்துகிறது. எதிர்பாராமல் நடப்பது என்பது வழக்கமான நிகழ்வு. வழக்கம் மீறலாம். ஆனால் சுற்றம் திரியாது என்பது இங்கு மிகைப்படுத்தல் எனக் கூறவேண்டும். “பால் புளிப்பது”, “பகல் இருள்வது” போன்றவை இயற்கையாக நிகழ்வன ஆனால் விரும்பத்தகாதன. இதே பாடலில் வரும் “வான வரம்பனை! நீயோ, பெரும!” எனும் “வானத்தின் உச்சியைத் தொட்ட பெருமையுடையோனே!” எனும் புகழ்ச்சியைக் கூறுவது “மிகைப்படுத்தல்” ஆகும்.

காதலியின் அழகை வருணனை செய்வதிலும் காதலன் தன்னுடைய காதலைக் காதலிக்கு வலியுறுத்துவதிலும் மிகைப்படுத்தல் இல்லாமல் இருக்காது. எடுத்துக்காட்டாக நற்றிணையில் (166) தலைவன் தலைவியின் அழகை வருணிப்பதாக வரும் பாடலில் பயன்படுத்தும் உவமைகள் மிகைப்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது தெரியும். அவள் உடலும் வாசனை மிகுந்த கூந்தலும் பொன்னையும் மணியையும் போன்றவை என்கிறான் (பொன்னும் மணியும் போலும் யாழநின் நன்னர் மேனியும் நாறிருங் கதுப்பும்); அவள் கண்கள் குவளை போலவும் அழகான தோள்கள் வழுவழுப்பான மூங்கில் போலவும் இருக்கின்றன என்கிறான் (போதும் பணையும் போலும் யாழநின் மாதர் உண்கணும் வனப்பின் தோளும்); அதோடல்லாமல் அவளுடைய உடலுறுப்புகளைக் காணும் போது அறநிலையில் ஈடுபட்டவர்களின் மனக்களிப்பை அவன் அடைந்தது போலிருக்கிறது என்கிறான் (இவைகாண் தோறும் அகம்மலிந்து யானும் அறம்நிலை பெற்றோர் அனையேன்); நீ என்னைப் பிரியாதே! நம் காதல் கடலினும் பெரியது என்கிறான் (யாதனின் பிரிகோ? மடந்தை! காதல்தானும் கடலினும் பெரிதே!). இங்ஙனம் இலக்கியங்களில் வரும் வருணனைகள் பெரும்பாலும் உவமைகளைப் பயன்படுத்தி மிகைப்படுத்திக் கூறுவனவாகவே இருக்கும். இந்த உத்தியும் படிப்போரை எளிதில் ஈர்க்கும் இலக்கியத் தன்மைகளில் ஒன்றே எனக் கூறவேண்டும்.

சிறிய உண்மையைப் பெரிதுபடுத்திக்காட்டுதல்

இன்னும் சில பாடல்களில் சிறிய உண்மைகளைப் பூதாகரமாக ஆக்கிக் கொடுக்கும் உத்தியையும் காண்கிறோம். மடியில் பால் நிறம்பியிருப்பதால் பெண் மாடுகள் வலி தாங்காது பாலைக் குடிக்கக் கன்றுகளை நோக்கியிருக்கும் என்பது பொதுவான உண்மை. பின்வரும் திருப்பாவைப் பாடலில் இவ்வுண்மையைப் பெரிதுபடுத்திக் கன்றுக்குப் பால் கொடுக்க முடியாமல் எருமை ஒன்று தன்னுடைய பாலை இல்லத்தின் வாசலில் கறந்து வாசலைச் சேறாக்கிவிட்டது என்று மிகைப்படுத்திப் பாடியிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

கனைத்திளங் கற்றெருமை கன்றுக்கு இரங்கி
நினைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர
நனைத்தில்லம் சேறாக்கும் நற்செல்வன் தங்காய்!
பனித்தலை வீழ நின் வாசல் கடைபற்றி
சினத்தினால் தென் இலங்கைக் கோமாணைச் செற்ற
மனத்துக்கு இனியாணைப் பாடவும் நீ வாய்திறவாய்
இனித்தான் எழுந்திராய் ஈதென்ன பேருறக்கம்!
அனைத்தில்லத் தாரும் அறிந்தேலோர் எம்பாவாய். (திருப்பா. 12).

“கன்றுக்கு இரங்கித் தாளாமல் மடியிலிருந்து பாலை வாசலில் சுரந்து இல்லத்தைச் சேறாக்கும் மாடுகளின் சொந்தக்காரனின் தங்கையே! கொட்டுகின்ற பனி எங்கள் தலையில் விழ, உன் வீட்டு தலைவாசலில் நாங்கள் காத்து நிற்கிறோம். சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற ராவணனின் மீது கோபம் கொண்டு அவனை அழிக்க அவதாரம் எடுத்தக் கோமானாகிய அந்த நாராயணனின் பெருமையைப்

பாட உன் வாயைத் திற! எழுந்திரு! எல்லா வீடுகளிலும் அனைவரும் காண்கின்றனர்! எங்கள் பாவையே!" என வருகிறது இப்பாடலின் பொருள்.

எள்ளி நகையாடுவதும் மிகைப்படுத்திக் கூறுதலும் தமிழர்களின் வாழ்வோடு இயைந்த ஒரு பண்பு. இப்பண்பு தமிழ் இலக்கியங்களிலும் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். மற்றவர்களைப் புகழும் போது மிகைப்படுத்திப் புகழ்வது ஒரு சிறந்த மனிதப்பண்பு எனலாம். "உங்களுடைய கட்டுரையைப் படித்து நான் அளவிலா மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்" என்று கூறுவது சற்று மிகைப்படுத்திப் புகழ்வதாகும். அதையே உங்களுடைய கட்டுரை எனது அறிவுக்கண்ணைத் திறந்துவிட்டது! உங்கள் எழுத்தைப் பொன்னேடுகளில் பொறிக்கவேண்டும்" எனக் கூறுவது எள்ளி நகையாடலாகும்.